

BAJTÁRSI LEVÉL

1958. XI. évf. 5-6. sz. levél. 25. oldal. Utrecht, 1958. május 18.

HŐSÖK NAPJÁN...

A természet igazi ébredése, az újra élés május hónapban bontakozik ki teljességében. És mi ebben a hónapban szenteltünk egy napot Hőseinknek. Nem véletlen ez, nem is lehetne alkalmasabb, kifejezésteljesebb időpontot találni, mint éppen e hónapot. A mi Hőseink nagyobb fele mindig a fiatalaságból, az ifjuságból került ki, a kisebbik felét, a higadtabbakat viszont a fiatalok heve, tüze ragadta magával, hogy együtt áldozzák fel a legdrágábbat - életüket - a Hazáért, annak jövőjéért, az ifjuságért, gyermekeik boldogabb, szebb életéért.

Fényes külsőségek között ünnepeltünk, bensőségesen áldoztunk Hőseink emlékének. Ünnepeltünk és áldoztunk... ma otthon ezt sem lehet... Ma nincsenek ott a mi fogalmaink szerinti Hősök, csak félrevezetett, megtévesztettek, akik meghaltak egy ostoba kis acél darabtól, meghaltak a halált bömbölő ágyuk tüzeben egy hitvány repeszdarabtól, idegen ideológia érdekében, amelyet rájuk kényszerítettek a tőlük ideálban távol álló vezetők. Az nem a meghaltak ideológiája volt, nem az Ő embereik voltak a vezetők, hanem az ellenségeik. De szólni, ellenszegülni nem lehetett, nem volt tanácsos, ha szabadon akart élni az illető. Így bömbölik ezt a kommunisták s propaganda gépezetük.

● **Itt nevezzék úgy Őket, ahogy akarják, tiszteljék vagy felejtsek el. Mi, akik szabad földön élünk, május utolsó vasárnapján emlékezünk Hőseinkre!**

Emlékezünk azokra, akik egy évezreden át mindenüket feláldozták azért, hogy az a maroknyi, rokontalan kis nemzet Európa kollós közepén, abban a néhai Kánaánban eddig fenn tudta tartani magát a nagy nemzetek közé beékelve, és tekintély tudott szerezni magának, de csak azért, mert voltak Hősei minden időben, voltak példaképei. Ide számítanak a tudomány, művészetek kimagasló csillagai is, hisz azok legtöbbje is éppen úgy áldozta tudását, egészségét a Haza oltárára, dicsőségére, holott legtöbbször a meg nem értés volt a jutalmuk, vagy legjobb esetben a nyomor.

Mi itt ma ünneplünk, ha nem is a szokott külsőségek között, de szívünkben, lelkünkben annál odaadóbban, annál mélyebb hálával, annál bensőségesebben.

Egy nemzetnek, ha nincsen múltja, ahová visszatekintsen, ahonét erőt, bizakodást merítsen, sívár a jelene és kilátástalan a jövője. De nekünk adatott dicső múlt, van Rákoczi, Zrínyi, Kossuth, Petőfi, van Madácsunk, Lisztünk, Munkácsyunk, Semmelweisünk, Széchenyink, Deákunk, az aradi Tizenhárom. És ki tudná mind-mind felsorolni azokat a kimagasló magyarokat, tündöklő csillagokat, akik közül nem egy a világ égboltozatát is beragyogta, hogy csak a legujabb kor legkiválóbbjait, ragyogó csillagait meg se említsük.

És hol vannak azok a százezres névtelenek, akik fjjal, buzogánnyal megszerezték és megtartották a Hont, hol vannak a 48-as Szabadság Hősök, a két világháború megdicsőültjei? Hol vannak az 1956. októberi

szabadságharc fiatal daliái, gyermek hősei, akik pusztá kézzel rohantak az eltipró páncélos szörnyetögek ellen? És győztek... Csak a halál ütötte ki közülük a rozsdás mordályt, a benzines üveget. Hol vannak azok a Hősök, akiket a gyáva patányhad félelmében a bitóra juttatott? Ők is győztek... Ha eltiporta is testüket a Végzet, az Ő szellemük, az Ő ideáljuk, az Ő lelkeségük győzött, tovább él! Él otthon minden fiatal szívében. Ki tudná megmondani mikor és milyen módon lobban lángra a ma hamu alatt izzó, létező parázs?

Ha jelenünk sivár is, jövőnk mégis biztató!

A történelem nem emberi mértékkel mér.

"Az nem lehet, hogy annyi szív hiába ontá vért,

S keservben annyi hű kővel szakadt meg a Honért!"

Áldozunk azoknak, akik Hazánkért, annak: boldogabb, szebb jövőjéért s értünk áldozták életüket!

Nem lenne teljes emlékezésünk, ha a Hősök napján a magyar anyákról nem emlékeznénk meg.

Ők adták s adnak életet minden magyarnak, hős lelkiületükkel Ők csoportgötték belénk az Istenfélelemmel párosult Hazaszeretetet. Bűszke öntudattal ölelték magukhoz a katonafiukat, és ha könnyes szemmel is, ha vérző szívvel is, biztatva vettek búcsút a Haza védelmére indulóktól. Biztosan nem volt egy sem közöttük, ki gyávaságra, meghúzódságra, önkéntes megadásra buzdította volna a bizonytalanságba elindultakat.

És ki volt az, aki, ha bénán is, ha csak fél karral, vagy fél lábbal hazatérő Hősét ne szíve egész melegével öllötte volna magához, aki ne vigasztalta volna a nyomorultat, aki ne törölte volna le a könnyét: Az a magyar Édesanya volt!

És ha még bénán sem tért vissza szíve büszkesége, talán egyetlen reménye, hanem idegen földben, ismeretlen, jeltelen sírban várja a Feltámadást, kisírta emberi könnyeit, de büszke volt arra a fiára, aki életét adta érte, értünk, a Hazáért: ez megint csak a magyar Édesanya volt.

Te, aki tehető, köszönd meg mindözt Édesanyádnak, csóbold meg fiui alázattal azt az érted munkában eldurvult, megráncosodott remegő öreg kezét! És Te, akinek Édesanyja sírján már csak az emlékezés virága nyílik, emlékezz, köszönd meg Istennek, hogy olyan szerető, gondoskodó s aggodó Édesanyát adott, mint amilyen a Tied volt!

oooOooo

KOLDUSOK.

Borostás arccal ott ül a sarkon,
Remegő kezében kalapot tart.
Ruhája régi szakott, most rongyos;
A haja kócos, nézése zavart.
Mint ~~elkelt~~ rosz verki egy mondatot
Hajtogat napokon át:
"A Jézus nevében segítsétek a rokkant katonát!"

És ezt elmondja százszor egymásután,
Mig egyszer, pirongva, -sután,
Fillér pottyán a remegő kalapba...
Ilyenkor összerázkódik, -elszaladna
Szégyenbe, -örömbébe,
De nem lehet a sarkot elhagyni!
Más koldus állna örökbébe!

Itt ülni kell! Várni kell!
Szédülni kell! És fájni kell!
Megköszönni, -és lélni kell:
Mort élni kell.

Idegileg összetört csupa csonttá lenni!
Lefagyott lábbal csúnya csontká lenni!
Idegen parancsra meg kell sebesülni!
Míg a sarokra ki lehet ülni!...

Koldusok, rokkant katonák hazája;
Szomorú, béna, árva Hazám,
Ki remegő kézzel a népek piacán
Ülsz... rongyos, régi, szakott ruhában.-

Kiált a tömegbe, úri termekbe, palotákron át:

Urak! Hatalmasok!

A Jézus nevében, szánjátok meg e rokkant katonát!...

Egy otthoni költő verse.

oooOooo

CSENDŐRSORS-MARTYRSORS.

(folytatás)

Szegény jó T.....Jóbsi bátyánknak igen sokat köszönhetünk. Ő tartotta bennünk a lelket, pedig szegény tole volt nyavalyával, az orosz fogságban szerzett vizibetegség miatt rettenetesen kövér. Olyan volt, mint egy mozgó szénaboglya. Magára szedett minden gúnyát. Ha a munkahelyén levetkőzött, egy egész halom rongy volt körülötte. Ő oktatótt ki bennünket, hogy a fűtés nélküli téli hónapokban csak így öltözködjön maradhatunk meg a tiszta cementből készült és rettenetes hideg zárkákban.

Igaza is lett, mi is magunkra szedtünk minden feltalálható rongyot és így birtuk a dermesztő hideget. Amikor már fogyott a hitünk, hogy egyszer még szabadok lehetünk, Ő volt a vigasztalónk. Az örök bizalmába tudott férközni. Másóval és saját elképzelése szerinti esetek felsorolásával megszerettette magát. Majd diplomatikusan rátért a mi helyzetünkre; ismertette velünk, hogy mi kik is vagyunk tulajdonképpen. A lelkiismeretükre hatott, és szemükre vetette, hogy milyen nagyon félre hagyták vezetni magukat a "Palesztinai székely" tisztjeik által. A gyermek örök szinte szegyenkeztek bűncik miatt s napról-napra váltak megbízhatatlanabbakká. Feladatukat pongyolán, majd később sehogysem teljesítették. Minden nappal közelebb jutottak hozzánk és érezhető módon másként érintkeztek velünk. Nem törődtek most már azzal, hogy dolgozunk vagy sem, sőt megtörtént, hogy a kirendelt Őr átaludta a szolgálatát, amikor is mi vigyáztunk rá. Ha ellonörzés jött, felkeltettük, és minden rond-ben volt, utána pedig aludt tovább. Az így megnyert örök útján kerültek be a hírek, újságok stb. hozzánk s így a Jóbsi bá tevékenysége utján könnyebbült a helyzetünk. Mindannyi n tiszteltük benne a valóságos embert és az igaz bajtársat, s ha még egyszer csendő történelem íródhat majd odahaza, úgy abban róla meg kell emlékezni, mint az összetartozás és bajtársiasság megvalósítójáról.

Hozzámtartozói, így feleségem is több ízben kerestek Vácott. Mint már írtam, az AVO megszüntette a látogatók fogadását és minden mást is, csak amikor 1953-ban mindezt eltiltolték, indulhatott meg a levelezés is. Egyik bátyámmal választottam levelet és tőle tudtam meg, hogy úgy Ő, mint szegény jó feleségem több ízben kerestek. A negyedik alkalommal azt mondták nekik, hogy ne keressenek többé, mert egy éve már, hogy meghaltam. Ha pedig ennek dacára még eljönnek és keresnek, bajosan tudnak visszamenni, mert utánam jönnek. Szentül meg voltak győződve, hogy az AVO elintéztet és halott vagyok. Feleségem és a rokonság misét is mondtak éretem.

Bátyámtól tudtam meg azt is, hogy feleségem ezután egy évre újból férjhez ment. Megdöbbenem, de itt nagyon sokan jártak így. Az első időben szörnyű volt emiatt az elkéseredés bennünk és el is határoztuk, hogy feleségeinknek ezt a lépését soha meg nem bocsájtjuk. Később leihagadtunk és kezdtük mérlegelni ome visszás helyzetét, melybe az AVO sodort bennünket s így a feleségeinket is. Én részéről teljesen belenyugodtam, mert tudtam, hogy addig, míg feleségem életben lévőnek tartott, mindent elkövetett megmentésomért. Mondhatnám, hogy neki köszönhetem azt, hogy életben maradtam. Amikor feleségem tudomást szerzett arról, hogy mégis élek, belebetegedett. Én méltányolva a helyzetét, soha nem háborgattam.

Tatabányára 1955-ben helyeztek át bányamunkára. Négy havi ottani munka után megbetegedtem, s újból Vácra kerültem. Kétoldali gyomorfekélyem van, de a gyógykezelés ott olyan primitív volt, hogy gyógyulásról szó sem lehetett.

A szabadságharc kitörésekor is kórházban feksüdtem. Amikor az intézet kapui kinyíllottak, egyszerre egészségesnek éreztem magam és a többiekkel együtt elhagytuk a fegyházat. A polgári lakosság adta a civil ruhát, mert az intézeti csikos öltözetben igen feltűnőek voltunk. A lakosságtól tudtuk meg, hogy Pesten folyik a harc. Fegyver nélkül, csoportokba összeverődve indultunk: Pest irányába gyalogosan. Utközben

szereztünk fegyvert is. Pest előtt egyik este belétköztünk egy AVO-s alakulatba, mely még nem állott át. Rövid tűzharc után törbecseltak, hogy szabadságharcosok. Mi jóhiszeműleg betértünk a lakmányjukba; ott lefegyvereztek bennünket és bezártak. Másnap azonban ez az alakulat is átállott, s szabadon folytattuk útunkat Pestre. Itt tombolt a harc. Bajtársaim! Nem akarok most nagyképűsködni, de higgyétek el, nem tudom mi adott erőt arra, hogy így esontá az ottan és megtörtén mégis harcoltunk. Csak annyit ezzel kapcsolatban, hogy igen sokan közülünk is halálműt lolték a pesti utcákon emelt barikádokon.

Amikor a második orosz támadás megindult, láttam, hogy semmi értelme a további harcnak. A Duna mellett levő egyik faluban élő testvéremhez mentem, s ott házódtam meg, mert a testvéremen kívül nem ismert itt senki, s így 1957. január 14-ig ott tartózkodhattam. Ekkorra azonban már a Kádár bábformánya az orosz szuronnyok scgitségével kezdett oróre kapni, és házkutatások útján szedték össze az ilyen magamfajta kiszabaldult politikai foglyokat és a megházódott szabadságharcosokat. Semmiféle igazolványom nem volt, s feltalálásom esetén a testvérem egész családját tettem volna ki kellemetlen meghurcolásoknak, melynek elótorülése végett elhatároztam, hogy elhagyom az országot. Ausztria felé már lehetetlen volt ekkor a Nyugatra jutás a hármaz orosz gyürün át, így tehát Jugoszlávia felé vettem irányt. Sikerült a szabad világba jutnom.

Jugoszláviában szörnyű volt a helyzetünk. Észleltem, hogy ott előszeretettel érdeklődnek a volt csendőrokról után. Szerencsére a testvéremnél való tartózkodásom alatt, szülő falumból megszereztem a születési anyakönyvi kivonatomat. En a csendőrségnél magyarosítottam a nevemet, viszont ez a születési anyakönyvi kivonatom a régebbi nevemre lett kiállítva. Először kellett megtagadnom itt, hogy val ha is csendőr lettem volna. De ez lett a megmentőm, mert igen sok idemenekült bajtársunkat elkapták a jugoszlávok, s kiszolgáltatták.

Most -Isten segedelmével- itt vagyok szabad földön. Már tájékozódtam is, s arról is értesíttem, hogy a Csendőr Bajtársi Közösség sorait is zavarja az összeférhetetlenség. Különösen elszomorít ama Bajtársak közönye, kik jobb anyagi körülmények közzé kerülten szinte szégyenlik, hogy valamikor csendőrokr voltak. Mi otthon, a nyomorult helyzetünkben megteremtettük az igazi bajtársi közösséget, hárden tehát, miért nem tudnók megfogni szorosan egymás kezét itt, és azt a kiolthatatlan lángot, mely élt bennünk a börtönben, a bizonytalanságban és él fajtánk lelében is irántunk, miért ne őrizzük meg a szabad földön? Ha a magyarok Istone egyszer megengedi, hogy Hazánkba visszatérhessünk, úgy népünk joggal számonkérheti tőlünk, hogy miként vetettünk? Már pedig, aki könnyűncc: találattik, nem lesz méltó arra, hogy hazatérhessen.

En már nagyon megtört s jelenleg még beteg ember is vagyok. Egyelőre csak tengetem az életemet addig, míg majd szilárd talajt érzek a lábam alatt. Ha ez meglesz, úgy első dolgom megjutalmazni azokat, kiknek az életemet köszönhetem, aztán teljes erőmből támogatom közösségünket. Most oldott kévelént szétszort bennünket a vörös rém, de hiszem, hogy eljön az idő, amikor e szó nemes értelmében, "Csendőr," összehoz bennünket a sorsunk, mert hivatásunkkal elvagyunk jegyezve. Ekkor aztán újból szétszóródnunk, de szerte a Hazában, galamduos és szülő-lugasos őrsőkre!

Egy halálraitélt csendőr.

oooOooo

KASSA HAZATÉRT.
Emlékezés.

Fábián József.

I g a z t ö r t é n e t n a g y m a g y a r n a p o k r 6 1 é s
n a g y m a g y a r o k r 6 1 m a g y a r o k n a k .

Ma magyarnak lenni
Reserves.
Éltünk soha nem volt ily
Nehéz.
S ami örömrnk
Van még,
Már csak a múlt,
A fájó Emlékezés!

Pittsburgh, 1953.

./.

Az 1953. esztendőben volt 250. évfordulója, hogy II. Rákóczi Ferenc, az első és legnagyobb magyar szabadságharc zászlóját kibontotta s ha ma létezne egy független, szabad Magyarország, odahaza minden bizonynyal az 1953-as esztendő Rákóczi Ev lett volna!

Szerte az országban, de főként abban a városban, ahol a Nagyságos Fejedelem hamvai pihennek, a nagyságos hatalmas ünnepségeket sorozatával róttá volna le kegyetlen háláját a Szabadság Nagy Bajnoka iránt. Rétségtelenül Kassa, ez a patinás múltú magyar város, lett volna az ünnepségek központja.

Sajnos, ma otthon, az újból szétdarabolt és függetlenségét is veszített országban tilos szabadságot ünnepelni és hiába kérszük Kassát is. Pedig egyszer - még nem is olyan régen - már függetlenül éltünk. Szabadságunk is volt és Kassa, a Nagyságos Fejedelem városa is létezett.

A trianoni békeparancs által szétmancangolt ezeréves Magyarországot bitórlókké közére juttattott területeiből a Felvidéket egyrésze s benne Kassa városa is - közel 20 esztendői raboskodás után - már egyszer visszakerült.

Ez akkor lázba hozta az egész országot és olyan osztatlan, mámoros örömmel töltötte el a magyarságot, hogy hozzá hasonlót nem igen tud felmutatni a magyar történelem utolsó évszázada.

Magyar Testvéreim! Engedjétek meg, hogy most én, aki kezdetből fogva - mint a magyar rádió kiküldött munkatársa - résztvehettem a Felvidék visszaszolgáltatásának minden mozzanatában, felolvasnivalak az akkori idők legdicőségesebb, legszebb napját, Kassa hazatérését.

1938. november 11. Péntek.

Délelőtt 11 órakor megkondultak Budapest minden templomában a harangok. Érces hangjuk végig hömpölygött a városban. Majd a Gellért-hegyi Citadella eldördült az ágyuk.

Huszonegy ágyulövés reszkedtette meg a párás, nehéz őszi levegőt.

A harangok és ágyuk együtt hirdették a Szükséfváros népének, az egész országnak a nagy eseményt. Odafent, északon most vonulnak be a magyar honvédek Horthy Miklós kormányzóval az élükön Kassára, Rákóczi fejedelem városába.

Az első harangkondulásra valósággal megdermott az élet a Fővárosban. A járó-kelők megálltak ott, ahol éppen voltak, és két percig csendben, levett kalappal, lehajtott fővel néztek messze, észak felé. Eppen így leált a forgalom is. A hivatalokban a munka. Az iskolákban a tanítás. A gyárakban a szorgos magyar munkáskezelés...

Az utolsó ágyulövés után új, magános harang szava töltötte be a magyar levegőt.

Ez mára rádió hullámain érkezett, kassai harangszó volt.

Minden szem felragyogott, minden arc kipirult. Az emberek örömlázban ölelkeztek össze, amikor a fellobogozott utcákon, tereken felállított hatalmas hangszórókon, a házak virágdiszes ablakniba tett rádió készülékein a jól ismert hang így kezdte:

"Halló! Itt rádió Budapest! Kedves Hallgatónk! Magyar Testvéreink! Helyszíni közvetítést adunk Kassáról, a magyar honvédség és vitéz nagybányái Horthy Miklós kormányzó úr ünnepélyes bevonulásáról..."

Ezt a rádióközvetítést akkor Kassán műszakilag én bonyolítottam le. Hogy milyen feladat volt ez akkor? Talán elegendő, hogy csak annyit említek meg, hogy az előző nap reggel 6 órakor ottunk utoljára Záhonyban és még ugyanez nap este 11 órakor az ungvári bevonulást közvetítettük. Onnan egész éjjel, jórészt cseh kézen levő területen - a bennünket feltartóztatni akaró cseh katonákkal mit sem törődve - rohanunk 7 tonnás, 24 lőerős, zászló és virágdiszes rádió készülékkel Kassára, hová negyed hatkor, reggel még teljes sötétségben érkezünk be.

A várost azonban óron találtuk. Ugyanis a honvédség előőrsei már előző nap este elérték a várost, és a polgárság örömeiben nem tudott aludni ezen az éjszakan. Valami fenséges kábulatban nullázott az utcákon, és a boldogság könnyeitől fénylő szemekkel olvasgatta a hírtelenében előkerült - nem tudni milyen csoda révén megmaradt - régi, magyar utca-táblákat. Az utcákon körülbó magyar csendőröket, rendőröket és a városháza körül sürgő magyar honvédeket, katonatiszteket lehetett látni.

Ugyanekkor a bevonulási ünnepség előkészületei is lázas ütemben folytak. Mire pirkadt, már készen álltak a diadalívok, díszemlények és zászló-díszben volt az egész város.

A tömeg pedig egyre növekedett, sűrűsödött. Valóságos népvándorlás indult a Fejedelem városába. Kassara igyekezett az egész környék. Mint végtelen processzió jött a falvak népe. Unnepi ruhában. De jöttek tépett, sápadt, rongyos emberek is. Magyarok, akik most érkeztek az új határon túlról, a cseh Kaszárnyaiból, börtönökből. Tótok, akik menekültek a cseh "testvérek"-től.

Mire a reggel világoSSága beköszöntött, elérte Kassát a Budapestről indult több, mint négy kilométeres autókarakán eleje is, és ottl kezdve 2 óráig át szakadatlanul érkeztek a gépkocsik, tízezres tömeget hozva.

Féltíz körül a vasutállomásra befutott az első kálövonat is, melyet rövid időközökkel még további három követett. Az elsőn érkezett az azóta már mártyrhalált halt Imrédy Béla miniszterelnök a Kormány tagjaival, valamint Serédi Jusztinián hercegprímás és Lord Rothemer is. Velük együtt érkeztek a hazai és külföldi sajtó képviselői, a második vonattal pedig Széchenyi Bertalan, a felsőház, és Kornis Gyula, az alsőház elnöke.

oooOooo

(folytatjuk)

AHOGYAN MI LÁTJUK.

Lapunk előző számának megjelenése óta a csúskonferencia még mindig csak a kezdetleges előkészítéssel jutott el, habár az orosz kivánságnak megfelelően a három nyugati nagyhatalom moszkvai nagykövetei külön-külön megbeszélést folytattak annak ügyében Gromyko szovjet külügyminiszterrel.

Nehezen fog megvalósulni ezen kormányfői találkozó, ha csak a nyugatiak nem engednek eredeti elvi állásfoglalásukból; ez pedig azt jelentené, hogy a csúskonferencia orosz propaganda eszközzé válik, azon lényeges, a világéle célját előmozdító propagandát nem hoznak, s a szabad világ tovább őrlődik a bizonytalanságban.

A Szovjetunióban, március hónapban, ugynevezett választásokon történt meg először, hogy néhány moszkvai választókerület előre kijelölt helyiségekben, külföldi újságíróknak betekintést engedtek a "titkos" nak hirdetett választás lefolyásába. Csak egyetlen, a K.P. hivatalos jelöltjeit feltüntető lista létezett, amelyre igennel vagy nemmel lehet szavazni. Világos ezek szerint, hogy csak szavazásról volt szó, nem pedig választásról, mert nincs miben válogatni.

A szavazás annyiban "titkos", hogy a szavazónak jogában állott szavazó-lapját, a szavazó helyiség egy elkülönített, zárt helyén is bedobni az urnába. Ezt azonban nagyon is elvetheti meri valaki megtenni, mert a szavazó-bizottság elnöke a belépő szavazónak azt mondja: Elvtárs, felesleges befáradnia a zárt fülkébe, időnyerés céljából itt, a bizottságnak is közvetlenül átadhatja szavazólapját. Ha az elvtárs ennek dacára élni kíván a titkosság jogával és nem adja át a szavazólapot a bizottságnak, hanem belép a fülkébe, már gyanússá válik s nevét feljegyzik. Ennek kellemetlen következményei soha nem maradnak el.

Az ilyen módszer szerint megválasztott képviselő: közül válogatja ki a pártvezetőség a feltétlen megbízható érdemeseket, akiket a Legfelsőbb Szovjet (felsőház főle intézmény) tagjaivá neveznek: ki.

Ez az intézmény, március 27-én, első párttitkári megbízatásának megtartása mellett, a Szovjetunió miniszterelnökévé választotta Krucsovot, természetesen egyhangulag, ellenszavazat nélkül. Bulganint, a sok-sok diplomáciai levél szorgalmas íróját, lelőptették a nemzetközi politikai élet színpadáról és az állami bank elnökévé nevezték: ki.

Az újonnan megválasztott miniszterelnök, kabinetjének megalapítása után, pontosan 48 óra múltával megjelent Magyarországon, az ország "felszabadítása" 13. évfordulóján. Gromyko külügyminiszter s több, a szovjetben fontos állást betöltő, kommunista kísérete ezen útjára. Csak első helyettesét, Mikojánt, és az ország belbiztonságáért felelős Serov rendőr-minisztert hagyta otthon, hogy távolléte alatt baj ne történhessen. Krucsov tanult a múlt eseményeiből.

Az egy hetes magyarországi tartózkodása alatt az új miniszterelnök: több beszédet mondott: Budapestben az értelmiségi hallgatóság, Dunapentelén és Csepelen az ipari munkások, Tatabányán pedig a bányászok

előtt. Hig Dunapentelén olyan értelemben beszélt, hogy egy újabb ellenforradalmi megmozdulás esetén ne számítanak az orosz segítségre: "Ti magatokon kell, hogy segítsetek", - Tatabányán már ennek az ellenkezőjét mondotta, s nevezetesen azt, hogy egy újabb puccs-kísérlet esetében a Szovjetunió hadserege újból rendelkezésre fog állani a "kapitalista provokatőrök" ellen.

Az 1956. évi eseményekről emlékezve megállapította, hogy az ellenforradalom kitöréséért a Rakosi-Gerő klliket terheli a felelősség. Sokáig gondolkoztak azon, hogy a vörös hadseregnek kiadják a parancsot a beavatkozásra, s ez akkor történt meg, amikor már "derék kommunistákat" akasztottak.

Kruscsov fenti beszédében közvetett bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy az 1956. októberi szabadságharc okt. 30-tól nov. 3-ig terjedő tüzszüneti tarta a alatt a nyugati magatartást értékeltek ki a szovjet vezetőktől, s amikor meggyőződtek a teljes tétlenségről, valamint az ENSZ főtárhájának passzivitásáról, rendelték el a magyar szabadságharc vörös hadsereg általi letörését.

Nem lenne ma a kommunista terjeszkedés a világot veszélyeztető probléma, ha az USA, de főként az ENSZ csak annyit tettek volna, mint Közéleleten. Így pedig a "Leigázott népek amerikai barátainak egyesülete" kiadásában megjelent legújabb statisztika szerint, Magyarországon az októberi szabadságharc leverése óta 2.000 magyart végeztek ki, 20.000 a bebörtönzöttek száma, 15.000-t kényszermunka-táborokban tartanak fogva, 10.000-en vannak internálva és 12.000-t vitték ki kényszermunkára a Szovjetunióba.

A kommunistákkal szembeni további nyugati tétlenség vagy tehetetlenség nemcsak nemzetünk, hanem az egész szabad világ pusztulását is jelentheti.

oooOooo

BESZÁMOLÓ A CSENDŐRNAPRÓL.

Ez évben is munkanapra esett február 14., a Csendőrnapi, s így arról nagyobb részt február 15. és 16-án emlékeztek meg a szabad világ minden tájára szétszóródott Bajtársaink.

Mindenütt Istentiszteleten vettünk részt, melyeket követtek a bajtársi találkozók.

Angliában Londonban, Ausztriában Salzburgban és Bregenzben, Franciaországban Tourcoingban, Hollandiában Utrechtben, kisebb csoportokban, bensőséges bajtársi beszélgetés keretében gondoltunk vissza dicsőséges múltunkra és abból szövögettük jövő terveinket.

Ausztraliában két helyen tartottak találkozót meghitt együtt-létben Bajtársaink.

Brasíliában 25 fő vett részt ezalkalommal a találkozón. Az ottani legidősebb Bajtárs, ki most a közigazgatási vezető teendőit is ellátja, tartotta az ünnepi beszédet.

Rövid visszapillantást tett Testületünk keletkezésére, szolgálatteljesítésünkre, megvélolta a Nyugatot az 1956. évi magyar szabadságharc meg nem segítéséért, s a hazatéréssel kapcsolatosan az alábbiakat mondotta:

"Minden ellenkező látszattal szemben sokakkal együtt -köztünk a mi Központi Vezetőnkkel- vallom és állítom, hogy Magyarország fel-szabadulásán közeli valóság! Nem miértünk, kedves magyar Testvéreim, oh nem: mi nem vagyunk az ő számukra üzlet, business, olaj, -hanem igenis önmagukért, a saját bőrükért!"

Majd a következőkkel inával végezte beszédét:

"Nagy Isten, Magyarok! Isten! Leborulunk Előtted és könyörög-ve kérünk, vesse véget imrád Hazánk, Népünk szenvedéseinek, -hiszen megbűnhötte már e nép a múltat s jövőjét! Aztán vezéredj vissza minket is oda, ahol a Duna, Tisza habja vár, ahol szebb az álom, szebb a nóta, szebben dalol a madár! Emeld fel az átkos vasfüggőnyt, nyisd fel előt-tünk Hazánk határainak sorompóit, hogy mi ismét leborulhassunk az áldott magyar földre és magunkhoz ölelhessük oly sokat szenvedett véreinket! Aztán legyél a mi Vezérünk, hogy mi mindnyájan, együtt és közösen hitünk lángját, szeretetünk melegét, gondolataink fényét és gazdagságát, minden lelki és testi képességeinket oda vihessük és lothessük a Haza szent oltárára, és Te neveddel az ajlunkon felépíthessük az új, a szabad, a bol-
./.

dog Magyarországot egészséges és becsülettel magyar közélettel!

Akkor ismét magyar csendőr-kakastollat lenget a szél a magyar rónákon, a magyar bérceken és visszatér Népünk लोकinyugalma s biztosságán.

Hisszük, hogy a tengernyi megpróbáltatás után Te is ezt akard! Istenünk, jó Atyánk, mi hiszünk Benned, mi bízunk Benned, hiszünk jószágodban, igazságosságodban, és hiszünk a mi gyönyörűsége Hazánk, Magyarország feltámadásában! Amen."

Canadában a Calgary-i csoportunk a hagyományos csendőrnapot 1958. február 16-án tartotta meg a Magyar Csardában.

Az ünnepély D.S. csoportvezető beszédjével kezdődött; ezután dr. F.K. igen megleghangú és felemelő ünnepi beszédet mondott, majd v.R.I. és K.J. szavaltak bensőséges átérzéssel aktuális költeményeket. Károlyfalvi ref. lelkes beszélt az m.Lir.Csendőrség felállításának 77. évfordulójáról. Megemlékezett a csendőröknek a két világháborúban Istenért, Hazáért és a magyar Népért hozott önfeláldozó hősiességéről, kérte a Mindenható Áldását a magyar csendőrök további rendithetetlen hitére, hazaszeretetére és önfeláldozó bátorságára.

Az ünnepély itt éjjelig tartott. Utána a csendőr Bajtársak hozzátartozóikkal és a meghívott vendégekkel együtt Sz.G. bajtárs magánlakására mentek, ahol kitűnő hangulatban töltötték az időt a reggeli órákig.

Montrealban a Pintér-féle vendéglőben tartották meg a csendőrnapi összejövetelt, kedélyes, bajtársi hangulatban.

Torontóban a Szt. Erzsébet r.k. egyház disztermébeni ünnepségen s az azt követő vacsorán 170 fő vett részt.

A terem ozakkalomra zászlókkal, nemzeti színű szalaggal, csendőr eredetű képekkel, illetve fényképekkel volt díszítve. A fehérén terített asztalok közepén is nemzeti szín futott végig."

Az érkező vendégeket Sz.T. csop. vez. és T.B. csop. vez. h. fogadták. A bejáratnál két Bajtársunk leányai minden érkezőt izlésesen elkészített nemzeti színű kis szalaggal díszítettek fel.

A csop. vez. meleg szavakkal üdvözölte a megjelent bajtársakat, hozzátartozóikat, az egyházak és egyesületek vezetőit, valamint barátainkat. Majd felkérte a jelenlévőket, hogy hanglемеzről játszott Hymnusz hangjai mellett, fennállva gondoljunk a csö. hősi és mátyr halottainkra. Majd a csop. vez. h.-t kérte ünnepi beszédének megtartására.

A beszéd rövid és tömör volt, melyben a csendőrség népszerűsítésével foglalkozva a szönek ramutatott arra, hogy ma már mások tesznek bizonyosságot arról, hogy a magyar csendőr úgy szolgálatában, mint magán életében mindig őszinte és becsületes, igazságszerető és törvényt tisztelő, pártatlan és megvesztogethetetlen volt. Allandó harcban álltunk a bűnnel és a bűnözőkkel. Biztosítottuk az állampolgárok jogaitólétét, testi épségét, személyes szabadságát és vagyonát, ezzel együtt az államhatalom zavartalan működését és Nemzetünk békés fejlődését.

Majd a fiatalság harcában végzett nevelő munkánk ismertetése után a következőkkel fejezte be beszédét:

"Eredményes tövékenységünk következtében Testületünk hírneve rövid idő alatt túlnőtt az ország határain, és külföldi bizottságok jártak tanulmányozni szervezetünket és működésünket. Ezért volt az is, hogy nem félelemből, hanem tiszteletből minden becsületes magyar ember megemelte a kalapját a csendőr járőrrel való találkozásakor. Ezért ma is suttogva beszélnek otthon rólunk az emberek és ópedve vannak vissza bennünket, mert tudják, hogy az nemcsak saját biztonságukat és Testületünk újra életét, hanem az idegen élynyomatás alatt élő Népünk szabadságát és szöttépet, drága magyar Hazánk feltámadását is jelenti. Adja a magyarok Istene, hogy ez mielőbb bekövetkezzék!"

Az ünnepi beszédet a hallgatóság ki-kitörő tapsviharban megnyilatkozott tetszéssel fogadta.

F.F. ter. vez. bajtársunk a Központi Vezetőnk újévi és csö. napi üzenetét ismertette és felhívta a bajtársak figyelmét a szoros összetartásra. Majd a jelvényt igénylőkhöz intézett ünnepélyes szavak kíséretében kiosztotta azokat.

N.B., a Szabadságharcos Szövetség torontói csop. vezetője meghatott hangon emlékezett meg azokról a csendőrökről, akikkel magyarországi börtönökben nemcsak barátokká, hanem melogszívű, igaz bajtársakká

kovácsolódtak össze.

A csoport vez. összefoglalójában a további összetartásra hívta fel a figyelmet azon nemes gondolattal, hogy csak így fog újra kalasztolni longeni a Kárpátokon.

A jelen volt lelkész asztali áldása után következett az ünnepi vacsora, melyet a mindig aldozatkész Kocsis János, régi canadás bajtárs családja és rokonsága készített el s annak felszolgálását a bajtársak és közelebbi barátaink feleségei végezték.

Vacsora után a kellesen szorakozás újféléig tartott, amikor is a vendégek vidám hangulatban, testvéri szeretetben és jó emlékekkel távoztak.

A csoport ez alkalommal két menekült bajtársnak a Közösség jelvényét ajándékozta, s őket hozzátartozóikkal együtt vendégül látta.

"Az est tiszta jövedelme 188 dollárt tesz ki, ezen szép eredmény, mely minden eddigig felülmúlt, a rengeteg izgalom és utánjárás mellett a már említett bajtársak aldozatkésztségével s sok ingyenes munkával volt elérhető. A befolyt összeget fokozatosan, a szokásos módon jótékony célra fogjuk fordítani."

Az U.S.A.-ból Clevelandban és New-Brunswickban tartott cső. napokról kaptunk beszámolót.

A clevelandi bajtársak február 22-én, műsorral egybekötött vacsora keretében emlékeztek meg a csendőrnapról. Nem várt, jelentős számú közönség gyűlt össze, s alig fért el a St. István kör nagytermében terített négy sor asztal mellett.

A közönséget M. bajtárs üdvözölte. Célunk az összejövetellel -mondotta- hogy ne feledjük el végleg az egységartozottságunkat, s alkalmat adjunk az ujonna érkezőeknek az ismerkedésre, a régi barátság felújítására, hiszen nemcsak a mostani sorsunk, de a múlt emlékei is összekötnek. Majd pár derűsebb mondatban tájékoztatta a vendégeket egy vidéki órs békebeli cső. napjáról.

A Hiszekegy után F.M. tartotta meg az igen jól összeállított, minden száraz statisztikai adatot mellőző, értékes ünnepi beszédét.

A 9 éves Nagy Bogdy mondott ezután kedves, csinos orgonahangon ez alkalomra írt verset. Bajos jelenség volt gyönyörű magyar ruhájában.

Dr. Ny. F., Borsod vm. volt főjegyzője, közigazgatási szemmel emlékezett meg a csendőrségről, végig igen érdekes, példával alafestett előadásban mutatta ki a közigazgatás és csendőrség közötti nagyszorú együttműködést, ami az alapja volt az ország rendjének és békejének.

Majd Mészáros Dalma szavalta el lendületesen és átérzéssel Hajós bajtárs egyik versét.

A váci és egyéb fegyházakba nyolc és fél évet szorodott, a szabadságharcra szabadult Sz. y bajtársunk olvasta fel igen érdekes, de szomorú visszaemlékezéseit; móltatta egyes kivégzett bajtársunk hősiességét, idézte utolsó bucsúszavait és követendő példaként említette azt a maradéktalan összetartást, ami a fogság évei alatt a csendőri között megvolt, amit minden testületen kívüli rabtársuk irigylendő ismert el.

A műsort P-né, M. Agnes szavalata fejezte be egy Reményik verssel, amivel sokaknak könnyet csalt a szemébe.

Mindenki sok tapsot kapott -megérdemelten-, s még azok is teljes türelemmel és érdeklődéssel hallgatták a pergő műsort, akik előzőleg tiltakoztak a "sok beszéd" ellen.

A vacsora után a háziasszonyok és kisasszonyok a cső. családok által ajándékozott süteményeket árusították el a köszönművészek fozdására, majd dr. B.L.-ék által felajánlott, művésziösen díszített tortát árverezték el a B.L. javára. Végül Kondor bajtársunk ajándékát, a nagy moziba szóló 1-1 jegyet osztottak ki a vendégeknek.

A clevelandiak további összetartó tervéről később számolunk be."

New-Brunswickban megalakulánk 77. évfordulóját az idén is hagyományosan ünnepelték meg bajtársaink.

Az Istentiszteletok után az Egressy vendéglőben gyűltek a New-Jersey, New-York és Pennsylvánia államokból érkezettek, akik között több új arcot láttunk, akiknek számára az 1956-os szabadságharc nyitotta ki a börtönök kapuit. A példátlan hóvihar ellenére több cső. bajtárs

Ezúton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a B.L.-re közp. segélyalapra.

A csendőrség 77. évfordulójáról Horváth Sándor bajtársunk tartott rövid ismertetést, melyben az életben maradt csókt. rendületlen hazaszeretetét s testületi hűségét hangsúlyozta ki. Majd dr. Agh László, a MHDK főcsoportvez. beszélt: "... A III. világháború vihara sok nemes intézményt sodort el, de a magyar csókt. szellemét nem tudta megtörni. A magyar falu nyugalma, zavartalan álmát, biztonságát a Kakastoll jelentette, és Magyarország felszabadulása után újra a magyar csendőr fogja jelenteni..."

Ezután Nagy György magyar katona nótákat és hazafias dalokat énekelte Gödry Julia zongoraművész nő nagyszzerű kíséretével. A műsor Horváthné, Márthy Zsuzsa szavallatával nyert befejezést, ami "Piros a vér a pesti utcán" c. verset adta elő a töle megszerzett művészies módon és bensős átérzéssel.

Az ünnepélyen, illetve a diszebäden a hóvihár dacára 80-90 személy vett részt, köztük honvéd Bajtársak, továbbá Körmeny József, a William Penn New-Jersey igazgatója és new-brunswicki úg vezetője, Gereben János, a new-brunswick-i Református Férfilőr elnöke, aki büszkén jelentette ki, hogy magyar szíve hozta közenk, "pedig 1921. év óta (rámutatva a csókt. kalapra) nem viseltem ezt a kakastollas kalapot".

A hősihalott csókt. tisztelőtérre emlékmű felállítását határozták el. Az ünnepély Horváth Sándor és Földes Domokos bajtársak rendezték meg kiváló hozzájárússal.

E beszámolóink összedállításakor kaptuk a hírt, hogy a 77-ik csendőrségi évforduló a buenos-airesi bajtársak is megünnepelték. Ők pap és lelkes által tartott Istentiszteleteken, különböző templomokban megemlékeztek Testületünkről, megkoszorúzták a Hősök Falát és bajtársi vacsora keretén belül a legidősebb Bajtárs emlékbeszédet tartott.

Folkusházy Lajos altgy. úrnak az alábbi levelet küldték: "A m. kir. Csendőrség mai emlékműpén a Bajtársi Közösség argentiniai csoportja őszinte ragaszkodással és bajtársi szeretettel gondol Nagyméltóságodra, mint legidősebb bajtársára és Vezetőjére ebben a hontalanságban azzal a jó kívánsággal, hogy a Gondviselő tartsa meg még számos éven át jó egészségben, kedves családjával együtt és adjon lehetőséget arra, hogy vezetése alatt mindnyájan mielőbb hazatérhessünk szeretett hazánkba!"

Központi Vezetőségünk ezton fejezi ki köszönetét és dicsőretét a csendőrnapi emlékezőesékhért úgy a rendezőknek, mint a szereplőknek!

A bajtársi szellem ápolásának és testületi összetartozandóságunk ébrentartásának kitűnő bizonyítékai az ez évben megtartott csendőrnapiok, amelyek sikeriből erőt meríthetünk kitűzött célunk teljesüléséig való további munkálására. Reményeink fel-felcsillanó mécsesének lángját ne hagyjuk kialudni és kioltatni!

Hálásan köszönjük a külföldön megjelenő, számos magyar nyelvű sajtótermék megemlékezőesit a csendőrnapi és a magyar csendőr szolgálatteljesítésének méltatásáról.

oooOooo

A CSENDŐR-FELELÉS SZOLGÁLATBAN. (folytatás)

Gyula látta, hogy az édesanyjával és keresztanyjával léptelen felvenni a szóharcot, mivel mindketten jól értették a szó forgatását, meg sem említve azt, hogy képesek akár reggel is beszélgetni, ha eredmény mutatkozik a cöljük előléására. Eszébe ötlött, hogy az még nem jelent semmit, ha egyelőre se hídog, se meleg feleletet ad, mert az esküvőig még sok okot találhat arra, hogy nőtlen maradjon. Hiszen volt már olyan eset is, amikor a vőlegény a templom ajtóban mondott búcsút a menyasszonyának. Hasonló megoldásra előtte is nyitva az út. Ezek a gondolatai nyomban meg is szólaltatták:

-Nem bánom keresztanyám, csak csinálják, ... majd meglátjuk, ... de... - Nem fejezhetette be mondanivalóját, mert a keresztanyja felcsillanó szemével sietve hozzálépett, átkarolta a nyakát és boldog örömmel homlokon csókolta.

-Te nagy gyerek, milyen keményre nőtt a fejed. Majd meglátod, hogy én csak a javadat akarom. Mához egy évre olyan boldogan éltek, mint a gerle párok, csak ne legyél olyan makacs!-

Sietve elköszönt keresztfiától, aki nagyon boldognak érezte magát, mivel megszabadult tőle; de ugyanakkor a két asszony is boldogan lépett ki az istállóból, s az udvarban nyomban megbeszélte az eddigi eredményülnek mikénti folytatását. Ugy határoztak, hogy a következő vasárnap hajnalban együtt elutaznak és mekkorák az özvegy kezét.

Az elhatározásukhoz hűen, vasárnap délután behopogtattak az özvegyhez. A családot igen meglepte a váratlan vendégek érkezése, de még ennél is jobban, amikor megsejtették milyen cél vezérelte hozzájuk a két asszonyt.

A házigazda megérezte, hogy jelenléte feszélyezi az özvegyi megbeszélést, ezért rövid melegegőzessel magukra hagyta őket.

A gazda még egészen be sem csukta maga mögött az ajtót, Katinéni már kisajátította magának az első szót, s nyomban bőbeszédűdel bizonygatta, hogy az ő keresztfiának sem jószágra, sem szépségre nincsen párja a kerek ég alatt. Amikor pedig úgy gondolta, hogy a dicséretből már elég, érdeklődést felelőleg lassu mozdulattal csavargatta ki kendője sarkából keresztfia fényképét, s úgy tartotta a kezében, mint valami igazgyöngyöt, közben egy-két kedves szót motyogott ahoz a felértékelés kedvéért.

Őrzse asszony önkénytelenül elmosolyodott Katinéni bájoságán, míg az özvegynek az édesanyja mohó kíváncsisággal vetette tekintetét a fényképre, s nyomban igazat adott Gyula szépségét illetően.

Az anyja megjegyzése kíváncsivá tette az özvegyet, aki eddig nem mutatott érdeklődést a két asszony jövetelének célja iránt. Hissé főlszegen anyja mellé húzódtott, s könnyed pillantást vetett a fényképre, aztán meglepődve felkiáltott:

-Édesanyám!....-

A három asszony felrettenve, kíváncsian szegte tekintetét az özvegyre, aki fakó arccal nagy szemeket meresztett az édesanyjára. Az anyja pedig merőben nézve lányára kérdezte:

-Mi az? Miért nem mondd édes lányom?-

-Hát édesanyám nem ismeri fel? - kérdezte az özvegy álmélkodva, még mindig a nagy meglepetés hatása alatt.

-Felismerni?...Kit? - csodálkozott az anyja.

-Gyulát!-

-Gyulát? Melyik Gyulát?-

-Sándor katoná barátját. Egészen bizonyos vagyok benne, hogy ő az. Nem emlékszik édesanyám? Aratási szabadságuk alkalmával két napig volt vendég Sándoréknál, s az egyik este itt nekünk is bemutatta. Egy szüretből alkalmával is volt itt, táncoltam vele. De még ilyen csodát! - csapta össze a tenyerét, s átfutott a szomszéd szobába.

Pár pillanat után visszament, egy katonai csoportképet szorongatott a kezében.

-Itt van édesanyám, tessék csak jól megnézni és majd meglátja, hogy nem tévedek. - Azzal a csoportképet átnyújtotta édesanyjának, amelyen Gyula is ott volt.

oooOooo

(D.76. folytatjuk)

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A. Gyldenfalk dániai vasuti felügyelő úrnak megköszönjük értékes két ruha-csomagját, melynek tartalma a németországi rászoruló bajtársaink között került szétosztásra. Halások vagyunk neki azért is, hogy a magyar csendőrség szolgálatteljesítését, múltját Dániában széles körben ismerteti. Bár csak minden országban volna ilyen jó barátunk.

Földes Domokos bajtársunk az U.S.A.-ban, f.évi április hó 19-én tartotta esküvőjét a szabadságharc után oda kimenekült magyar nővel.

Minden kigondolható jót kívánunk az új párnak, frigyüket Isten bőséges áldása kísérelje egész életükön át! Reméljük, hogy Bajtársunk kimagasló közösségi tevékenysége ezután sem csökken, s felesége ebben a munkájában is segítőtársa lesz.

Németh István örm. Franciaország, bajtársunk felesége f.évi március hó 12-én második fiu-gyermekülnek adott életet, akit Sándor-László névre kereszteltek.

./.

A szülői örömben mi is osztozunk, s kérjük a Mindenhatót, hogy adjon Mindnyájunknak jó egészséget. Fiocskákat pedig neveljék olyan jó magyaroknak, mint amilyenek ők maguk.

Kovács György II. szv. thts. bajtárs kéri ismerőseit, barátait, bajtársait, hogy keressék fel sorainkkal szanatoriumi magányában. Címe: Sanatorium. Skörping, Danmark.

Bajtársunk a múlt évben, Jugoszlávián át jutott szabad földre: Több dunántúli őrsön, valamint a fürdőidény alatt a Balaton-menti őrsökön teljesített közbiztonsági szolgálatot; utóbb Dunaszerdahelyen és Lóván volt számyirnok, majd 1941-ben történt átminősítése után az anyagraktárnál nyert beosztást. A Csendőrségi Lapokban is megjelent fényképe, amikor annak idején a tábori saphánk mellé a toll-bokrétát rendszeresítették.

Györöki László zls. bajtársunk, 1958. április 15-én, 56 éves korában, pár napos betegeskedés után, szívgyengeségben elhunyt. A torontói temetőben helyezték örök nyugalomra. Ravatalára nemzeti színű szalagos élővirág koszorút helyeztek az ottani csoportunk, koporsóját Bajtársak vitték a sírhoz, ahol a csop. vez. helyettes megható szavakkal vett tőle utolsó búcsút. Felcsége és László nevű fia gyászolja.

V. Mészáros Ödön bajtársunkat is elszábitotta a Teremtő sorainkból. Clevelandben, 64 éves korában halt el s május 3-án a Holy Cross temetőben helyezték örök nyugalomra. Ravatalára nagy virágkoszort helyeztek az ottani csoportunk, s koporsó-vívői a Bajtársaink voltak. Felcsége, gyermekei, unokái és kiterjedt rokonsága itt és az őházában gyászolja.

Az elszábitott Bajtársainktól szomorú szívvel és őszinte részvéttel, de a hatalmas Isten megmásíthatatlan akaratába való belenyugvánnyal búcsuzunk, s kérjük a Mindenhatót, hogy hátrahagyott hozzátartozóinknak adjon mielőbb vigasztalást nagy bánatukban!

F. J. Őrn. nőtlen, ismeretlen helyen, de szabad földön élő bajtársunkat keresi H. Gy. bajtárs, kinek címe: 377 Huron St. Toronto, Ont. Canada. A kereső együtt szolgált a keresettel a pécsi nyomozó alosztálynál. Bajtársaink közreműködését kérjük a megtalálásra, értesítésükre a megadott címre, vagy szerkesztőségünkhöz küldjék.

P. F. Detroit, bajtársunkat kérjük, hogy utóbbi levelünkben kérdezettikre válaszoljon, mert enélkül a Bajtársi Levelünkben megjelent egyik cikk irójának nem tudjuk az ide megküldött tiszteletdíjat továbbítani.

A B. L. számára cikkeket kérünk. Ezek tartalma lehet eső. multunkkal kapcsolatos, szellemiségünk ápolására vonatkozó, az új haza közbiztonsági szerveit, érdekességeit, munkaviszonyait, népszokásait, feltűnést kelto bűncselelményeket, állat és növény világot, valamint a saját élet alakulását ismeretű stb.

Kellones pünkösdi ünnepeket kívánunk Bajtársainknak és Olvasóinknak!

Fábián József honfitársunknak hálásan megköszönjük a dicsőséges magyar múltat felidőző emlékeztéseit, amelyektől közlését e szemünkben megkezdttük. Kérjük, hogy juttassa el címünkre további, igen értékes emlékeztéseit.

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. ADRESS-CIM: B. L. Szerkesztőség.

UTRECHT. Merwedekade 183 bis. NEDERLAND.

Druckwerk!
Printed Matter!
Periodique!
Drucksache!

Aan Hoer
Mr. dr. Béla R E K T O R
Msr. 376. Eddy Rd.
Herrn. Cleveland, 8. Ohio.

U.S.A.

